

LBRIS

We know
books

Coordonator Leda Edge:

SHAUKI AL-GAREEB

KERI LAKE

Nocticadia

Traducere din limba engleză de
MONICA CONSTANTINESCU

**LEDA
EDGE**

TRADUCERI

„Voulez-vous boire un autre verre, mademoiselle?”

Doriți altă băutură, domnișoară?

„Si vous comprenez, retrouvez-moi dans le placard dans dix minutes.”

Dacă înțelegeți, vă aștept în debara în zece minute.

„Je comprends. Et je décline votre offre.”

Înțeleg. Și vă refuz propunerea.

Prolog

Insula Dracadia

12 octombrie 1753

LORDUL ADDERLY SE CONFRUNTASE ADESEA CU MOARTEA ÎN timpul vieții sale. În calitate de comodor în Marina Regală, Lizul dulceag al acesteia îl făcuse să se înece de mai multe ori decât își putea aduce aminte. Îi simțise respirația rece și aburoasă pe piele cu un dor care pe cei mai mulți i-ar fi făcut să tremure.

Lordul Adderly nu se temea de moarte. Unii îndrăzniseră chiar să-l acuze că ar fi întâmpinat-o cu brațele deschise.

Cu toate acestea, privind peste întinderea zbruciumată a mării înghețate, spre fumul negru și amenințător care se ridica din ceața din jur, lordul simțea un fior de groază pe ceafă. Ordinul ca oamenii lui să vâslească înapoi de unde veniseră îi stătea pe vârful limbii când, în depărtare, silueta în umbră a insulei străpunsese ceața – o formațiune arcuită de stânci care se deslușea la orizont ca un dragon ce doarme.

Aflată la jumătatea distanței dintre coasta din Massachusetts și Acadia cea colonizată de francezi, mica insulă Dracadia era de mult timp motiv de dispută – o fâșie de pământ despre care se putea spune că le aparținea britanicilor. Abia când majoritatea acadienilor abandonaseră insula în mod misterios, aceasta fusese anexată provinciei Massachusetts. Lordul Adderly condusesese el

însuși atacul, pregătit pentru bătălie, în cazul în care francezii se întorceau pentru a revendica satul Emberwick, din capătul de nord.

Asta nu se întâmplase.

Britanicii care se stabiliseră acolo ajunseseră în cele din urmă să sufere o serie de nenorociri și părăsiseră insula, iar Dracadia fusese din nou abandonată.

Desigur, se răspândiseră zvonuri. Unii dăduseră vina pe tribul de băștinași Cu'notchke, care se izolase în munții din sud, că și-ar fi chemat zeii păgâni. Oricare ar fi fost cauza, cei mai mulți stătuseră departe de tentația de a deține pământ pe Dracadia din pricina speculațiilor legate de spirite rele și maladii inexplicabile. Ca urmare, insula nu le oferise adăpost decât ereticilor exilați acolo. Cei mai groaznici nelegiuți ai sfințelor doctrine.

Lordul Adderly nu își feri privirea de la calea din fața sa când țărnul deveni vizibil prin ceață, iar apa, mai puțin adâncă. Păsări negre zburau pe deasupra peisajului devastat în stoluri dese. În cetete. Erau corbi, a căror prezență stârnise de mult teama de rău. Lordul Adderly îi privise planând deasupra câmpului de bătălie, atrași de promisiunea leșurilor. Păsările care zburau în cerc nu puteau fi decât un semn de rău augur.

Un semn al morții.

— Dumnezeule mare! exclamă locotenentul Christ, de unde stătea lângă comodor. Sunt sălbatici, milord?

— Nu!

Comodorul răspunse cu încredere, însă adevărul era că nu știa. Se luptase cu tot felul de sălbatici și, deși se băteau cu o feroare neconvențională, cu greu se putea spune dacă sunt malefici din fire.

— Umblă vorba că au pietre negre ascuțite în loc de dinți și ochi ce strălucesc precum ai lupilor în întuneric, sporovăi mai departe Christ.

— Oare le oferi aceeași considerație și poveștilor despre monștri marini și sirene?

— Desigur că nu, milord! Dar bărbații care vorbesc despre asemenea lucruri sunt întregi la minte. Bărbați buni, creștini.

Comodorul nu se îndoia în privința integrității lor, dar adevărul din spatele voiajului în care porniseră ar fi stârnit panică.

Poate chiar o revoltă.

Căci, fără știința locotenentului Christ, fuseseră chemați acolo prin corespondență din partea bisericii după ce câțiva preoți care însoțeau trei femei acuzate de vrăjitorie nu se mai întorseseră. Cele trei femei, aflate în grija doctorului Jack Stirling, urmau să compară în instanță în Massachusetts. Existaseră suspiciuni că bunul doctor înnebunise, posedat chiar de demonii pe care fusese însărcinat să-i îndepărteze prin sângerare din acele femei cu atâtea luni în urmă. Comodorul auzise povești înfiorătoare despre pacienți cu vene negre, care fuseseră lăsați să sângereze, agățați de picioare. Pacienți ale căror ochi și guri fuseseră cusute, iar limbile, îndepărtate. Comodorul și oamenii lui fuseseră trimiși pentru a investiga acuzațiile și, date fiind avertizările sinistre, se temea de ceea ce aveau să găsească acolo.

Tot mai aproape, barca se clătina pe valurile neînduplecate, iar când umbrele se ridicară pentru a dezvălui resturile pârjolite de copaci, lordul Adderly inspiră adânc, înghițind mirosul greu de carne arsă din aer. Mirosul familiar al morții.

Șase dintre oamenii săi săriră din barcă, trăgând mica ambarcațiune prin apa puțin adâncă, și, odată aflați pe mal, lordul Adderly păși pe pământul profan pe care jurase să nu revină. Își trecu privirea peste distrugerea imposibil de descris în cuvinte, întrebându-se ce, în numele Domnului, putuse să lase în urmă așa ceva.

O insulă întreagă redusă la cenușă.

Ceața din jurul lor se îndesi, iar lordul Adderly se încruntă când aceasta se așeză între ei și pădurea pârjolită.

Locotenentul Christ veni alături de el.

— Mă iertați că spun asta, milord, dar nu am nicio dorință să merg mai departe de țarm.

— Ține-ți gura, dacă nu vrei să pornești o revoltă! i-o reteză lordul Adderly cu voce joasă.

— Milord! strigă unul dintre oamenii săi, și comandorul se întoarce spre bărbatul care arăta către copaci.

Lordul Adderly urmă direcția indicată de om, spre umbrele din interiorul ceții. O siluetă se mișca spre ei. Zăngănitul ascuțit al armelor pregătite de soldații lui reverberă în jur, dar lordul Adderly păși înainte când un băiat de vreo 12 ani apăru dintre aburii albi.

— Lăsați armele jos!

Îmbrăcat în roba unui tânăr acolit, băiatul merse împleticit spre ei; pielea îi era acoperită cu funingine neagră, iar roba, pătată cu ceea ce era negreșit sânge. Înainte să ajungă la comandor și la oamenii lui, se prăbuși pe nisip.

Lordul Adderly se apropie și se lasă într-un genunchi lângă el, iar Christ îngenunche la picioarele băiatului, unde mici răni sângerânde sugerau că fuseseră străpunse cu ceva ascuțit.

— Aveți grijă, milord! Nu avem idee la ce a fost expus.

Trupul îi era marcat de semnele unui abuz cumplit: tăieturi, vânătăi și petice de carne unde pielea fusese desprinsă.

Imaginaea băiatului i-l aduse în minte comandorul pe propriul fiu, așa că se luptă cu lacrimile în timp ce studia starea acolitului.

— Ce s-a întâmplat aici?

— Întunecime, șopti băiatul cu glas răgușit. Cerul... a devenit întunecat. Au ars cu toții.

Lordul Adderly dădu deoparte părul lipicios, pătat de sânge, de pe fața băiatului.

— Cine a făcut asta?

În extenuarea care întuneca ochii băiatului licări teama.

— Le-au comandat flăcărilor. Iar flăcărilor au făcut ce li s-a poruncit.

— Cine le-a poruncit flăcărilor? Vrajitoarele?

Băiatul clipi lent, apoi expiră. Când inspiră, pieptul îi scoase un sunet ca de monede zornăind într-un pahar de cositor.

— Nu vrajitoarele! Viermii negri care se revarsă din gurile nebuniei.

Asupra bărbaților se așternu tăcerea, vorbele băiatului făcând să i se ridice părul în cap comandorului.

Christ se apropie și, aplecându-se, șopti:

— Băiatul nu pare bine, milord. Vorbește despre rău.

Ignorându-și locotenentul, comandorul puse o mână pe umărul osos al băiatului.

— Tu ești singurul care a mai rămas?

— Au ars cu toții.

Ridicându-și privirea spre locotenentul Christ, comandorul își păstră vocea calmă, în ciuda încordării.

— Luăm băiatul și ne întoarcem pe mare. Acum!

— Nu puteți să plecați.

Acolitul tuși o dată, umed, aspru, iar un firicel de sânge i se prelinse din gură.

— Nu o să îngăduie așa ceva.

Comandorul se încruntă la băiat și se ridică în picioare. Doi dintre oamenii lui primiră ordin să-l ducă pe băiat înapoi la barcă.

— Milord! exclamă cărmaciul cu panică în glas.

Comandorul se întoarce și-l văzu împiedicându-se prin nisip în timp ce venea în grabă spre ei.

— Barca! Barca a dispărut! Nu mai e!

— Nu vă temeți, milord!

Peste zarva panicată a bărbaților care își dădeau seama că barca dispăruse, la urechile comandorului ajunse vocea slăbită, aproape fantomatică, a băiatului:

— Barca voastră nici măcar nu a fost acolo vreodată.

— Nu îți înțeleg vorbele, băiete.

— Domnia-voastră și oamenii voștri... ați sosit cu preoții... cu zile în urmă.

Fiecare pauză era urmată de răsufierea greoaie a băiatului, care părea că se luptă să respire.

— Ești bolnav, delirezi. Am fost chemat aici prin corespondență de oamenii bisericii.

Cu pleoapele plecate, buzele uscate și crăpate ale băiatului se întinseră într-un mic zâmbet.

— Acum visați. Dar în curând o să vă treziți, o să auziți focul pârlind și o să vă vedeți cu toții legați de țaruși. Carnea voastră o să ardă. Iar durerea și nefericirea voastră o să răsunе veșnic.

Ochii băiatului se închiseră, și expiră lung, apoi corpul său rămase moale în brațele ofițerului care-l ținea.

Lordul Adderly simți o groază rece în pântec, iar mirosul de grăsime și piele ce arde îl înecară iar. Închise ochii, găsind alinare în întunericul adânc, iar când primele sunete de agonie străpunseră aerul, nu îndrăzni să-i deschidă.

Capitolul 1

LILIA

Cu patru ani în urmă

DOAMNE, CE MIROS!

Carnea prea prăjită de la conservă a sfârâit în tigaie, făcându-mă să-mi acopăr nasul cu brațul. Părintul cărnii grase era destul de zgomotos pentru a se auzi peste rugămintea din suflet a lui Jean Valjean către Javert din *Mizerabilii*, care se juca în teatrul de sub apartamentul nostru. Arsesem bucățile mai subțiri din greșeală în timp ce cojeam cartofii, iar în acest moment nu mai era speranță să le pot salva în vreun fel.

Îndemânarea pe care mama o avusese dintotdeauna în bucătărie nu binevoise să se abată și asupra genelor mele.

Detestam să gătesc prostia aceea la conservă, dar mama căpătase o poftă ciudată de carne în ultima vreme și rămăseserăm fără fripturile mici și rotunde pe care îi plăcea să le mănânce în sânge. Nu puteam să nu mă întreb dacă cererile acestea ciudate nu erau de fapt corpul ei, care încerca să se facă bine.

În fine, speram să fie așa.

Când o vedeam devorând friptura, cu sângele alunecându-i pe la colțurile gurii, mă simțeam ca un spectator al unui episod crunt din *Planeta ostilă*. O priveliște ce-ți omora apetitul. Mai ales

deoarece mamei nu-i plăcuse niciodată în mod deosebit să mănânce carne. Carnea la conservă era departe de a fi friptură, dar tatăl meu vitreg, Conner, dacă li puteam spune astfel, nu muncise câteva zile și nu prea aveam bani pentru mâncare.

— Bee! am strigat-o pe sora mea vitregă mai mică, porecla pentru Beatrix, și am trântit carnea arsă în farfuriile ce așteptau. Te-ai uitat la mama, cum te-am rugat?

— O, fir-ar!

Vorbele ei au fost urmate de bufnituri de pași; am clătinat din cap, zâmbind. La 12 ani, cu 4 ani mai mică decât mine, Bee purta mult mai multe responsabilități decât alte fete de vârsta ei.

Asta era valabil pentru noi amândouă.

Boala mamei se înrăutățise. Se înrăutățise mult, iar faptul că refuza să meargă la doctor punea și mai multă presiune pe Bee și pe mine, care trebuia să ne descurcăm singure cu evoluția simptomelor ei ciudate. Deși mama încă părea să fie lucidă, erau și momente terifiante. Ca în nopțile în care îmi spunea că vin bărbați răi după ea. Nopțile în care era acoperită de transpirație, iar ochii îi luceau de la orori nevăzute.

Îi numea monștri pe acești călăi invizibili, dar în mintea ei erau la fel de reali precum cearcănele adânci de sub ochi. Deși, pe cât de oribil era să spun asta, cu șira spinării deformată, cu ochii argintii, lucioși, și cu oasele proeminente, începuse ea însăși să arate precum monștrii de care vorbea.

Nu fusesem niciodată genul care se roagă, dar în ultimele câteva săptămâni mă rugasem mult, în zadar, în genunchi, iar dacă Dumnezeu exista, cu siguranță nu oferea prea multă speranță.

Tocmai puneam ultima lingură de cartofi prăjiți în farfuria lui Bee, când m-a oprit un ciocănit la ușă. Am așezat cratița pe aragaz în liniște și m-am șters pe un prosop de bucătărie aflat aproape de mine. M-am îndreptat spre hol cu pași prudenți și m-am uitat spre ușa de la intrare. O nouă bătaie zgomotoasă m-a făcut să tresar, iar îndrăzneala persoanei care făcea această hărmălaie enervantă

m-a infuriat. Am tropăit spre ușă și, pe vizor, am văzut un bărbat pe care nu l-am recunoscut.

Ochii mici, adânciți în orbite, o cicatrice lângă ochiul stâng și un nas strâmb în mod straniu, ca și cum luase parte la prea multe lupte, toate acestea îl făceau să arate precum o fotografie umblătoare a unui infractor din baza de date a poliției.

Un lucru pe care îl învățasem locuind într-un oraș precum Covington era că nu le deschideai ușa persoanelor necunoscute. Mai ales celor ca arătau ca niște criminali.

Omul a bătut iar tare în ușă, iar asta m-a făcut să scrâșnesc din dinți de iritare.

— Da? am strigat prin bariera dintre noi. Ce dorești?

La început, nu a răspuns, și l-am privit uitându-se spre hol. Ceva legat de figura lui – ochii negri pe care abia îi zărisem, zâmbetul sarcastic de pe buze – mi-a trimis un fior rece pe piele.

Ce tip sinistru!

M-am uitat spre zăvorul ușii, asigurându-mă că e tras. Din păcate, apartamentul nu avea cea mai bună sau cea mai zdravănă broască.

— Sunt un prieten al lui Conner, a răspuns el în sfârșit. E aici?

— Nu!

— Ai idee când se întoarce?

Era dificil să-i studiez fața, întrucât tipul refuza să-și ridice privirea.

— Uite, eu nu...

La auzul unui țipăt pătrunzător, mi-am îndreptat spina și mi-am întors atenția către camerele din spatele meu. Abandonându-l pe ciudatul de la ușă, m-am grăbit prin apartament către fâșia de lumină care lucea pe sub ușa de la baie.

Lumină – primul semn că e ceva în neregulă. Mama ajunsese să deteste lumina. Spunea că o dor ochii de la ea.

— Mamă! Nu!

Am simțit un fior de teamă când am recunoscut vocea lui Bee, care țipa la mama de cealaltă parte a ușii, și am intrat în baia pu-ternic luminată.

Mama stătea lângă cadă, scoțând un mârâit ciudat în timp ce apa se revărsa pe podea. Două picioare îmbrăcate în șosete roz lo-veau peste marginea căzii.

O, Doamne!

Bee!

Pulsuri inghețate de adrenalină au preluat controlul asupra mea și m-am grăbit spre ele, împingând-o pe mama deoparte, în perete.

În momentul în care am eliberat-o, Bee a sărit din apă, cu par-tea de sus udă leoarță, și a tușit înecat.

— Ce naiba faci? am strigat la mama, ai cărei ochi aveau o scl-i-pire iridescentă în lumina din baie.

Țipând strident, mama s-a repezit înainte, lovindu-mă și îm-pingând-o iar pe Bee în apă.

Am simțit panica explodându-mi în mușchi. Corpul nu mi se mai mișca după propria voință, ci din instinct. Am apucat-o pe mama de păr și am tras-o de pe Bee. În mână mi-a rămas un smoc de păr roșcat tern, iar mama a scăpat din strânsoarea mea și a căzut peste toaletă. S-a ridicat cu dificultate, din cauza pode-lei alunecoase, iar eu am tras-o atunci pe Bee din cadă, împleti-cindu-mă pe gresia udă în timp ce o împingeam spre ușă.

Odată ajunsse afară pe hol, am închis ușa în urma noastră, apă-sând pe clanță ca să o țin închisă.

— Du-te în camera ta! Încuie ușa și nu ieși până nu îți spun eu! i-am cerut.

— Eu doar..., a tușit ea și s-a smiorcăit. Eu doar... am încercat să o opresc să bea apa, iar ea... m-a atacat!

Ușa s-a zguduit și mi-a smucit brațul, căci mama se lupta de cealaltă parte.

— E una dintre ei! E una dintre ei! a țipat ea. N-o lăsa să scape! O să le spună că sunt aici!

— Du-te! Acum! Încuie ușa! Nu deschide orice ai auzi!

Mi-am proptit picioarele de perete și am tras de clanță, ținând ușa închisă, iar Bee a fugit către camera ei.

După încă un minut în care m-am luptat să rezist pe poziții, băcăile în ușă s-au oprit. Țipetele mamei au încetat.

Respirând greoi, mi-am relaxat mușchii și m-am îndreptat; nu mai era rezistență de partea cealaltă a ușii.

— Mamă? am spus încetișor.

Speram că avea să-mi răspundă coerent. Că avea să-mi dea o explicație pentru ceea ce tocmai se întâmplase. Vorbise și cu altă ocazie despre cineva care venea după ea, dar nu mai proiectase niciodată acele gânduri paranoice asupra mea sau a lui Bee.

Nimic!

Dar mirosul dulceag care fusese camaradul bolii mamei mele părea mai puternic decât de obicei. Gros și lipicios, mă îneca, și mi-am ridicat mâna la gură într-un efort zadarnic de a atenua duhoarea.

De-a lungul ultimelor câteva luni, parfumul floral și dulce al mamei, o aromă liniștitoare care mă însoțise toată viața, se pier-duse cumva sub greutatea aceluia miros neplăcut și nefamiliar.

Acum era tot ceea ce respiram.

Ignorând impulsul de a vomă, am răsucit clanța și am intrat în baie.

Mama era întinsă peste cadă, cu fața sub suprafața apei.

— Mamă!

Am sărit spre ea și, stropind cu apă, ea s-a întors, țipând din nou.

Am întins mâna spre ea, dar și-a rotit brațul prima, lovindu-mă peste obraz cu dosul palmei. Am simțit durerea intensă în oase, iar privirea mi s-a încețoșat de stele plutitoare.

M-am scuturat de amețeală când mama a dat să mă lovească iar și m-am ferit. De data asta nu a reușit să mă atingă, mâinile fiindu-i prea departe de mine. Prinzându-i brațele strâns, mi-am înfipt unghiile în oasele ei fragile, dar am simțit o usturătură intensă când m-a mușcat de mână.

— Au! Fir-ar!

Am împins-o de pe mine, iar ea a alunecat, dând din brațe și căzând pe spate în cadă. Când am încercat să o ridic, mâinile ei s-au întins spre mine și m-au prins de bluză, trăgându-mă spre ea.

Am simțit apa năvălindu-mi în sinusuri și arzându-mă în timp ce strânsoarea ei neînduplecată mă ținea scufundată. Am simțit panică în mușchi. Mama dădea disperată din picioare, agățată de gâtul meu, stropind cu apă peste tot.

Am întins mâna după singurul lucru la care puteam să ajung în acel haos. Punând palma pe gâtul ei, am strâns doar atât cât să-și slăbească strânsoarea și am ținut-o acolo, în timp ce fața mea a revenit la suprafață și am reușit să respir cu greutate.

Mama m-a tras iar jos, cu fața sub apă lângă ea.

Am strâns-o și mai tare de gât, și din nou ea și-a slăbit strânsoarea.

Fiecare inspirație dureroasă îmi ardea gâtul, și tușeam convulsiv.

Disperată, mi-a zgâriat ceafa, încercând să mă tragă iar sub apă.

— Mamă! Te rog!

Respirând slab, de-abia puteam să rostesc vorbele și-mi simțeam mușchii încheștați în jurul pieptului. Picioarele mi-au alunecat pe gresie în timp ce mă străduiam să-i apuc brațele pentru a o opri să tragă de mine.

Scufundată în apă, mama a deschis gura. Ochii îi erau larg deschiși într-o expresie șocată.

Ca și cum s-ar fi oprit din luptă, nu s-a mai mișcat, iar hotărârea lugubră care i s-a ivit pe chip m-a pus în stare de alertă.

M-am ridicat și am rămas deasupra căzii, fără să o mai țin, dar eu nu a încercat să iasă din apă. Cu siguranță rămăsese fără aer în plămâni. Cu siguranță avea nevoie de oxigen.

Hai! Ridică-te!

M-am repezit spre brațul ei pentru a o trage în sus, dar m-am oprit când din gura ei a șerpuit în apă o creatură subțire, lungă și fibroasă.

Au urmat alte trei – două din nas. Am țipat și, incremenită de oroare, am urmărit cum viermii au înaintat șerpuit pe fundul căzii, făcându-și drum prin apă spre gura de scurgere. Au mai ieșit încă cel puțin 20, căscându-i gura și nările. Apoi și mai mulți. Cu toții s-au îndreptat spre gura de scurgere acoperită.

Răsufлам întretăiat, urmărind oroarea.

Apoi m-a învăluit întunericul.

Capitolul 2

LILIA

În prezent

— **L**ILIA?
O voce a străpuns neantul.
Am deschis ochii și m-am regăsit aplecată deasupra scurgerii unei chiuvete îngălbenite.

— Pământul către Lilia! a rostit din nou vocea familiară.

Derutată, m-am întors spre colega mea, Jayda, care stătea lângă mine, și m-am ridicat de deasupra chiuvetei pe care o curățam. În ceața confuziei, mi-am amintit că, în timp ce frecam chiuveta, simțisem un miros straniu, dar cunoscut, ca putregaiul și pământul. Mirosul fusese atât de apăsător, încât mă pierdusem iar în amintiri.

Am zâmbit jenată și mi-am dres vocea.

— Scuze, eram dusă pe gânduri!

Se întâmpla uneori. Ceva declanșa niște gânduri, iar acele gânduri mă făceau să alunec în cea mai îngrozitoare amintire din viața mea. O amintire care mă trăgea atât de adânc în ea, încât pierdeam contactul cu propria realitate.

Trecuseră patru ani de la moartea mamei, dar îmi aminteam fiecare detaliu. Mirosurile. Sunetele. Frigul.

— Tocmai spuneam că o să curăț biroul de alături.

Cu brațul peste nas, Jayda a tușit.

— Nu știu ce naiba a mâncat ultima persoană care a fost aici, dar nu miroase sănătos. Așa că îți voi lăsa ție toate toaletele, a spus ea chicotind.

Încă dezorientată, am luat cârpa pe care o scăpasem pe podea și am aruncat-o în găleata plină de clăbuci de lângă mine. Senzația obișnuită de greață îmi bolborosea în burtă, și am încercat să ascund tremurul din brațe ocupându-mi mâinile – le-am șters pe uniforma de spital, apoi am apucat găleata, pregătindu-mă pentru următoarea chiuvetă.

— Ești cea mai dulce!

Pufnind, Jayda a pășit spre ușă, dar apoi s-a oprit.

— Ești sigură că te simți bine? Ești cam palidă.

— Sunt bine! Categorie! Doar căzusem pe gânduri.

— Părea că ai căzut *adânc* pe gânduri. Serios, nu te deranjează dacă încep cu salonul celălalt? Doar că m-am gândit că am putea termina mai devreme dacă ne grăbim.

Zâmbind cu jumătate de gură, am ridicat din umeri.

— Nu mă deranjează!

Adevărul era că uram să curăț băile, saloanele pacienților, birourile, dar suspectam că nu aveam să ajung mai aproape de atât de a lucra într-un spital. Visul de a face cercetare medicală se estompa cu fiecare zi ce trecea, corpul meu obosind de viață. La vârsta mea, ar fi trebuit să fiu pe cale să-mi iau diploma de licență și să încerc să decid ce examen să dau mai departe, dar, având în vedere puținele cursuri pe care reușeam să le strecor la colegiul comunitar printre turele de la muncă, mi-ar fi luat un deceniu întreg să ajung în acel punct al educației mele.

— Mulțumesc, scumpo! Începutul sarcinii și canalizarea nu merg bine împreună.

Toaletele din subsolul spitalului miroseau groaznic de obicei, dar izul din aer din acel moment era exagerat de puternic.